

Arrest

nr. 204 118 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VAN HECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2017, met kennisgeving op 24 december 2017, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te hetend;

naam: A. (...),
voornaam: I. (...)
geboortedatum: (...).1986
geboorteplaats: TAFERSIT MAROC
nationaliteit: Marokko
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
uiterlijk op 23.12.2017.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdovende middelen. (PV GE.(...)/2017 van de politie zone van Gent)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens valsheid in geschriften en gebruik. (PV BR.(...)/2017 van de politie van Brussel (FGP))

Gezien het bedrieglijk en de ernst karakter van deze feiten , kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Volgens het administratief dossier van betrokkene blijkt het dat de vader van betrokkene in België verblijft. Betrokkene heeft een visum voor familiehereniging in 2005 ingediend. Dit werd in 2006 geweigerd gezien de feit dat hij meerderjarige was.”

Eveneens op 23 december 2017, met kennisgeving op 24 december 2017, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te hetend);

Naam : A. (...)

voornaam: I. (...)

geboortedatum : (...).1986

geboorteplaats : TAFERSIT MAROC

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod ®

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn/haar verblijf te regulariseren..Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdovende middelen. (PV GE(...)/2017 van de politie zone van Gent)
Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens valsheid in geschriften en gebruik. (PV BR(...)/2017 van de politie van Brussel (FGP)*

Gezien het bedrieglijk en de ernst karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Conclusie:

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Volgens het administratief dossier van betrokkene blijkt het dat de vader van betrokkene in België verblijft. Betrokkene heeft een visum voor familiehereniging in 2005 ingediend. Dit werd in 2006 geweigerd gezien de feit dat hij meerderjarig was.

Gezien het bedrieglijk en de ernst karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schending van het vermoeden van onschuld”.

Het middel luidt als volgt:

“2.1.1. Met betrekking tot het bevel tot verwijdering en het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het de beslissing tot verwijdering en het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van een PV waaruit het bezit bleek van een kleine hoeveelheid cannabis en een PV m.b.t. een mogelijke situatie van een situatie van valsheid in geschriften.

Verweerder meent daaruit een reëel gevaar voor de openbare orde te kunnen afleiden.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren het bevel het grondgebied ter verlaten en het inreisverbod.

Immers, verweerder is er genoegzaam van op de hoogte dat verzoeker de wil heeft om zich te herenigen met het gezin van zijn vader.

Dat blijkt vooreerst al uit het feit dat verweerder zelf aanhaalt in haar beslissingen dat verzoeker voordien reeds gepoogd heeft om een visum tot gezinshereniging met zijn vader te bekommen.

Dat die wil tot gezinshereniging zich nogmaals heeft geuit bij het neerleggen van de aanvraag van een verblijfskaart van 29.12.2017 (stuk nr. 3.)

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar een 2-tal PV's waaruit door verweerder een dergelijk groot gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid dat

het een bevel het grondgebied te verlaten (zonder dat daarbij een termijn verleend werd) en een inreisverbod van 3 jaar zou verrechtvaardigen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens vermeld werd waarom er uit de 2 vermelde PV's een concreet gevaar voor de openbare orde zou kunnen afgeleid worden.

Meer zelfs : in het PV van de politie van Gent gaat het om het bezit van een minimale hoeveelheid cannabis die onder het de facto gedoogbeleid valt.

Dit PV kan onmogelijk het bewijs zijn van een gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker.

Het PV van de politie te Brussel gaan enkel over een mogelijk valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken.

Het staat met andere woorden (nog) helemaal niet vast dat verzoeker zich aan deze misdrijven zou hebben schuldig gemaakt.

Door de schuld van verzoeker zonder meer aan te nemen, schendt verweerder het vermoeden van onschuld.

Ook dit PV maakt dus op geen enkele wijze het bewijs uit van een gevaar voor de openbare orde.

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het bevel het grondgebied te verlaten en tot het uitvaardigen van een inreisverbod met een stereotype, geïjkte en eenvoudige formulering onvoldoende werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven wordt in deze motivering het vermoeden van onschuld flagrant met de voeten getreden door verweerder.

m.b.t. tot het beweerd gevaar voor de openbare orde

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend moeten berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof 'vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vorm' (HVJ, 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, "[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Daarnaast heeft het Hof heeft het begrip "nationale veiligheid" al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk "[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]". (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak)."

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dan ook dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, mits de maatregelen genomen om deze redenen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen als zodanig vormen geen reden voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

In casu werd de bestreden beslissing – die enkel gesteund is op redenen van openbare orde en nationale veiligheid – louter gebaseerd op PV's die tegen verzoeker werden opgesteld (en waarop tot op heden absoluut geen strafrechtelijke veroordeling is gevolgd) en werd dan ook geenszins onderzocht of verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormde voor de samenleving.

Al evenmin werd onderzocht of verzoeker een bedreiging vormde voor de nationale veiligheid, zijnde de instellingen en essentiële openbare diensten, het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt
- de tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Gelet op wat voorafgaat is het duidelijk dat in casu aan geen van de hierboven vermelde voorwaarden is voldoen.

De motivering omtrent de openbare orde is dan ook absoluut onvoldoende gemotiveerd, wat een flagrante schending van de motiveringsplicht inhoudt.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Bovendien zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole en zou aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek zijn toegestaan.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker het maximale inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu was er geen vorig bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker dit ook niet kan genegeerd hebben.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat het inderdaad niet opgaat dat verweerder zich voor het inreisverbod baseert op het zonder enige motivering van het niet verlenen van een termijn om het grondgebied te verlaten om een reisverbod op te leggen.

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers

aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het optreden van het bestuur en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker de facto een gezin vormt met zijn Belgische vader en waaromtrent hij een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart heeft neergelegd, dat verzoeker in Marokko nog nauwelijks familie heeft waarbij hij terecht kan en die voorlopig in zijn onderhoud zou kunnen voorzien.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; - artikel 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; - de motiveringsplicht; - het zorgvuldigheidsbeginsel; - het redelijkheidsbeginsel; - het vermoeden van onschuld.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt zich op de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) alsook op het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet).

Terwijl het evenmin kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De verzoekende partij ontkent het bovenstaande niet.

De verzoekende partij houdt in een eerste onderdeel o.m. een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens.

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de verplichting oplegt om rekening te houden met het belang van het kind, het gezins- en familielevens van de verzoekende partij en haar gezondheidstoestand.

Aangezien de tweede bestreden beslissing een inreisverbod betreft en dus geen verwijderingsmaatregeling inhoudt, kan de verzoekende partij nopens de tweede bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar voormelde bepaling.

Zie in die zin:

“Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het belang van het kind, met het gezins- en familielevens en met de gezondheidstoestand van de onderdaan van

een derde land. De in casu bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, zodat niet dienstig naar voormelde bepaling kan worden verwezen. Hierbij moet worden benadrukt dat artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt en dat een dergelijke beslissing duidelijk moet worden onderscheiden van een inreisverbod dat in artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat een inreisverbod een verwijderingsmaatregel is.” (R.v.V. nr. 149 151 van 6 juli 2015)

Verweerder laat verder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is met een gezinsrelatie. De verzoekende partij stelt dat haar vader in België verblijft en dat zij zich met hem wil herenigen, doch de verzoekende partij blijft in gebreke om aan te tonen dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Zij haalt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Uit het administratief dossier kan bovendien worden afgeleid dat de verzoekende partij en haar vader niet woonachtig zijn op hetzelfde adres. De verzoekende partij zou, volgens haar eigen verklaringen ten tijde van het administratief verslag verblijven op een adres aan de (...). Terwijl de vader van de verzoekende partij verblijft op een adres aan de (...).

Het loutere feit dat de verzoekende partij ruim 13 jaar geleden een aanvraag met het oog op afgifte van een visum gezinshereniging heeft ingediend (die bovendien geweigerd werd) toont evenmin aan dat er heden bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Verweerder verwijst dienaangaande nog naar hetgeen infra onder het tweede middel wordt uiteengezet.

Terwijl de verzoekende partij evenmin dienstig kan verwijzen naar de door haar ingediende aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij geeft zelf aan dat deze werd ingediend op 29.12.2017 en dus dateert van na het nemen van de in casu bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met het feit dat de vader van de verzoekende partij in België verblijft.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

De verzoekende partij meent vervolgens dat er ten onrechte werd weerhouden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij meent dat het om een minimale hoeveelheid cannabis gaat die onder het gedoogbeleid zou vallen, terwijl zij nog niet

veroordeeld werd voor valsheid in geschrifte en het gebruik van valse stukken. Door hiernaar te verwijzen zou het vermoeden van onschuld miskend zijn.

Verweerder laat eerst en vooral gelden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

Zie in die zin:

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder wijst er op dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op verdovende middelen. In het bijzonder blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat de verzoekende partij met de fiets reed en bij het opmerken van de politiediensten een blok Hasj (cannabis) van 22,60 gram weggooide. De verzoekende partij had tevens een sleutel op zak van een voertuig en door de politiediensten werd dat in het desbetreffende voertuig nog eens een blok van 25 gram Hasj aangetroffen.

De verzoekende partij is derhalve niet ernstig alwaar zij voorhoudt dat zij in het bezit was van een minimale hoeveelheid cannabis die onder het gedoogbeleid zou vallen (i.e. max 3 gram).

Daarnaast blijkt ook dat er ten aanzien van de verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld wegens valsheid in geschrifte en het gebruik van valse stukken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij zich met een valse F-kaart zou geïdentificeerd hebben ten aanzien van de politiediensten.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij voormelde feiten geenszins betwist.

Gezien het bedrieglijk en ernstig karakter van deze feiten, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder benadrukt ter zake nog dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid vrij staat om alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen, en dus ook de desbetreffende Pv's.

Zie in die zin:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Bovendien heeft het vermoeden van onschuld niet tot gevolg dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de in casu bestreden beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Zie in die zin:

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verzoekende partij kan ook niet ernstig ontkennen dat zij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De feiten alwaar de bestreden beslissing naar verwijst dateren van (eind) 2017.

De verzoekende partij uit tot slot nog tal van theoretische beschouwingen en verwijst o.m. naar de zogenaamde Boultif/Üner criteria.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij met haar loutere theoretische uiteenzetting (dewelke zij niet toepast op de in casu bestreden beslissingen) geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissingen. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder wijst er verder op dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de in casu bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de zogenaamde Boutlif/Üner criteria. De verzoekende partij blijft in gebreke om uiteen te zetten met welke criteria geen rekening werd gehouden.

Zelfs indien voormelde kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De in casu eerste bestreden beslissing steunt zich tevens nog op het motief dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Terwijl er ook geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan om reden dat er een risico op onderduiken bestaat. De verzoekende partij ontkent het bovenstaande niet. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de aangevoerde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel uit de verzoekende partij kritiek op de duur van het inreisverbod. Zij meent dat niet op afdoende manier gemotiveerd wordt waarom aan haar een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, terwijl hetzelfde resultaat kan worden bereikt een kortere duur.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod:

“Volgens het administratief dossier van betrokkene blijkt het dat de vader van betrokkene in België verblijft. Betrokkene heeft een visum voor familiehereniging in 2005 ingediend. Dit werd in 2006 geweigerd gezien de feit dat hij meerderjarige was. Gezien het bedrieglijk en de ernst karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van jaar proportioneel.”

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Verweerder benadrukt ter zake nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, niet dient te motiveren waarom geen inreisverbod met een kortere termijn werd opgelegd.

Zie in die zin:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

De kritiek van de verzoekende partij is weinig ernstig en doet dan ook geen afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is evenmin ernstig.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden

*beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek van de aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

(...)

§ 3

(...)”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te houden met de omstandigheden eigen aan het geval.

De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven, terwijl zij op de hoogte zou zijn van het feit dat zij de wil heeft zicht te herenigen met het gezin van haar vader. Dit zou blijken uit de poging tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging met haar vader.

De verzoekende partij is echter niet ernstig, nu de visumaanvraag gezinshereniging met haar vader dateert van 9 november 2005 en werd geweigerd op 28 februari 2006. Uit een visumaanvraag gezinshereniging in 2005 blijkt niet onomstotelijk dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing de wil heeft het gezin van haar vader te vervoegen. Het administratief dossier bevat geen andere elementen die wijzen op een gezinsleven met de vader. Zo verblijven zij blijkens de gegevens van het administratief dossier niet op hetzelfde adres. Uit de bestreden beslissingen blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de weigering van het visum in 2006. Tevens stipt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij meerderjarig is. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu brengt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aan dat er andere dan de gewoonlijke affectieve banden aanwezig zijn tussen haar en haar vader, zodat niet wordt aangetoond dat zij een gezinsleven heeft met haar vader.

Waar de verzoekende partij meent dat haar wil om gezinshereniging nogmaals blijkt uit de aanvraag gezinshereniging die door haar werd ingediend op 29 december 2017, merkt de Raad op dat deze aanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de beslissingen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/11 of 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De verzoekende partij meent verder dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat zij een concreet gevaar betekent voor de openbare orde.

Wat betreft haar betoog dat voor de afgifte van een inreisverbod enkel wordt verwezen naar een 2-tal pv's waaruit een groot gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid, kan zij niet worden gevolgd. Er wordt haar een inreisverbod opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt een dubbele motivering opgenomen. Zo wordt enerzijds gesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en anderzijds wordt aangestipt dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich echter niet tot het louter verwijzen naar twee veroordelingen. Zo verduidelijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat *“De betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdovende middelen. (PV GE.(...)/2017 van de politie zone van Gent). Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens valsheid in geschriften en gebruik. (PV BR.(...)/2017 van de politie van Brussel (FGP)) Gezien het bedrieglijk en de ernst karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verder blijkt uit het proces-verbaal van de politie van Gent van 23 december 2017 geenszins dat de verzoekende partij slechts in het bezit was van een minimale hoeveelheid cannabis die valt onder het de

facto gedoogbeleid. In dit verslag staat te lezen: *“Betrokkene reed met fiets en bij het opmerken van onze diensten gooide hij een blok hasj van 22,6 gram weg. Had een sleutel van een voertuig bij zich. In het voertuig werd nog eens een blokje van 25 gram hasj aangetroffen. Betrokkene staat bij onze diensten gekend voor gebruik van valse en vervalste geschriften.”*

In een schrijven van de politie van Gent wordt verder gesteld: *“Vernemen van de collega's Brussel (FGP) dat betrokkene zich aldaar identificeerde met een vervalste F kaart. Hiervan werd een proces_verbaal opgesteld.”*

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij geenszins de feiten, daterend van december 2017, beschreven in de processen-verbaal betwist. Het is niet kennelijk onredelijk op grond van deze feiten te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij maakt evenmin concreet waarom de bestreden beslissingen niet evenredig zouden zijn en in overeenstemming met de zogenaamde Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Zij geeft een theoretische opsomming van deze criteria, maar onthoudt er zich van te verduidelijken met welk element geen rekening zou zijn gehouden en waarom zij meent dat er geen billijke belangenafweging is gebeurd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het vermoeden van onschuld, dat zij geschonden acht, wijst de Raad erop dat er hem geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend is. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning.

Het feit dat de processen-verbaal (nog) niet tot een veroordeling hebben geleid, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in het in de bestreden akte vermelde proces-verbaal.

Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Er blijkt overigens geenszins dat een rechter zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij totaal geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij totaal abstractie dient te maken van de door verzoekende partij gepleegde feiten waarvoor zij nog niet werd veroordeeld en dat zij deze feiten buiten beschouwing diende te laten.

Het voor het overig theoretisch betoog van de verzoekende partij over de begrippen openbare orde en nationale veiligheid is niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Hoe dan ook brengt de verzoekende partij geen enkel argument aan tegen het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. Dit motief volstaat reeds om het bevel om het grondgebied te verlaten, te schragen.

Bovendien lijkt de verzoekende partij er aan voorbij te gaan dat in casu slechts een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. Voor het bepalen van de duur dient in dergelijk geval rekening gehouden te worden met alle omstandigheden eigen aan de zaak. Indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dan kan de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van vijf jaar opleggen. Dit is hier geenszins het geval.

In een volgend onderdeel van haar middel betwist de verzoekende partij de motivering van de duur van het inreisverbod.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing dat niet automatisch voor een termijn van 3 jaar werd gekozen, nu de verwerende partij specifiek met betrekking tot de duur van het inreisverbod motiveert:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij gaat er volledig aan voorbij dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de termijn van 3 jaar wel degelijk is voorzien van een specifieke motivering. De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verwerende partij heeft, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de tweede bestreden beslissing, wel degelijk afgewogen welke gegevens eigen aan het geval van de verzoekende partij relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, hetgeen ingaat tegen de door verzoekende partij geuite kritiek dat haar automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk de openbare orde heeft geschonden, feiten waarvan zij de grondslag op zich niet betwist.

Op de verwerende partij rust geenszins de plicht te motiveren waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur. De verzoekende partij toont verder niet aan met welke specifieke omstandigheden naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden bij de motivering van de duur van het inreisverbod.

Voorts wordt in de tweede bestreden beslissing nergens verwezen naar het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de kritiek op dit punt grondslag mist en het onderdeel van het middel gebaseerd op dit uitgangspunt niet dienstig is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het vermoeden van onschuld en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker wenst zich te herenigen met het gezin van zijn vader en heeft daartoe ook de nodige stappen ondernomen.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en haar Belgische partner zijn religieus gehuwd, vormen sindsdien ononderbroken een gezin en trachten ook officieel met elkaar in het huwelijk te treden, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en haar Belgische partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en

Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook haar Belgische partner) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij zich wenst te herenigen met het gezin van haar vader. Ook zou de verzoekende partij en haar Belgische partner religies gehuwd zijn en sindsdien een ononderbroken gezin vormen. Zij zouden getracht hebben om met elkaar in het huwelijk te treden.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij houdt eerst en vooral voor dat zij zich wenst te hereniging met haar vader.

Verweerder laat gelden dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verzoekende partij blijkt in casu tot 2016 gescheiden te hebben geleefd van zijn vader. Pas in augustus 2016 zou de verzoekende partij naar België gekomen zijn. Bovendien kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat de verzoekende partij en haar vader niet woonachtig zijn op hetzelfde adres. De verzoekende partij zou, volgens haar eigen verklaringen ten tijde van het administratief verslag verblijven op een adres aan de (...). Terwijl de vader van de verzoekende partij verblijft op een adres aan de (...).

De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de band die zij zou hebben met haar vader er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het feit dat verzoekende partij zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar vader doet daaraan geen afbreuk.

De verzoekende partij stelt verder dat zij en haar Belgische partner religieus gehuwd zijn en een onafgebroken gezin zouden vormen. Verweerder wijst er eerst en vooral op dat de verzoekende partij in gebreke blijft om uiteen te zetten wie haar Belgische partner is. Ook legt zij geen enkel stuk voor ter ondersteuning van haar beweringen. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij een Belgische partner zou hebben met wie zij religieus gehuwd is en een onafgebroken gezin zou vormen. De verzoekende partij haalt ten andere ook pas voor het eerst in haar verzoekschrift aan dat zij een Belgische partner zou hebben met wie zij religieus gehuwd is.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

De verzoekende partij gaat hier niet op in in haar verzoekschrift. Zij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat er hinderpalen zouden kunnen worden vastgesteld voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders.

Verweerder wijst er bovendien op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar vader en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013). Zie in die zin: "In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015) En ook: "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om

haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In de eerste plaats wijst de verzoekende partij erop dat zij zich wenst te herenigen met het gezin van haar vader. Zoals bij de bespreking van het eerste middel werd opgemerkt, dient de Raad erop te wijzen dat uit het dossier zoals het voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet bleek dat de verzoekende partij de wens had om zich te voegen bij haar vader of dat zij dit reeds

gedaan had. Overigens kan uit de elementen van het administratief dossier niet worden afgeleid dat zij verblijven op hetzelfde adres.

Nochtans blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De verzoekende partij toont geen dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid aan.

Bij de bespreking van het eerste middel werd eveneens opgemerkt dat de aanvraag gezinshereniging met haar vader waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst, dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van deze beslissingen en haar dit ook niet kan worden verweten. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar vader wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de tweede plaats verwijst de verzoekende partij naar een Belgische partner waarmee zij religieus gehuwd zou zijn en met wie zij sindsdien ononderbroken een gezin zou vormen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aangeeft wie deze Belgische partner is en dit blijkt evenmin uit de stukken van het dossier. De verzoekende partij voegt ook geen begin van bewijs toe om haar verklaringen te staven. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en een Belgische partner wordt niet aannemelijk gemaakt, aangezien er geen enkel indicatie is van het bestaan van een relatie, laat staan met wie.

Met betrekking tot een privéleven worden geen andere elementen aangebracht.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, zodat een schending van deze bepaling niet wordt aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU